

Хантер Томпсон- останній патріот Америки.

“ Не довіряй, не сумнівайся – пиши!

Справа говорить сама за себе.“

Доктор Х.С Томпсон

Еволюція романіста

Важко розповісти історію життя людини, яка у своєму особистому житті поєднувала вигадку і правду та не відрізняла їх. Численні перевидання особистих спогадів та оповідань, тільки підсилювали скарбничку життєвих несправжніх історій. Хантер Стоктон Томпсон народився в Луїсвіллі, штат Кентуккі, в 1937 році. Прізвище Томпсона походить від імені його предка із материнської лінії, Джона Хантера, шотландського хірурга. Батько Томпсона помер молодим, а мати згодом почала сильно пити. Заробітна платня бібліотекарки, яка виховувала трьох дітей, аж ніяк не забезпечувала гідне життя сім'ї. Хантери перебували на межі виживання. Своє справжнє дитинство, Хантер приховував. Яскраві оповідання про веселі будні хлопця – креативна ширма автора, змодельована на заздрість друзям. Шкільні буремні роки, пов'язані із хуліганством, псуванням майна, знищенням власності федеральної пошти – це справжній бік спогадів Хантера. Відчуття справедливості, притаманне хлопцю, накликло на сім'ю біду в обличчі двох федералів. Хоча, єдиним справжнім правопорушенням була помста водію автобуса, який не чекав дітей біля зупинок.

Почуття Хантера і його перша любов - не були пересічними. Отримавши ранній досвід кохання із дівчиною, старшою на декілька років, він відчував себе використаною іграшкою. Переживання не минули безслідно. Низка інцидентів завершилась аварією, коли він врізався у вантажівку свого роботодавця. Найліпший вихід із виру непередбачуваних подій Хантер вбачає у вступі до лав ВВС США. У 1956 році Хантер пише: “це був шанс втекти звідусіль, втекти від проблем та почати все заново”. За іншою версією, він отримав вирок, перебував деякий час у виправному закладі, а вже потім примусово вступив до лав армії. Робота у Флориді, редактором відділу інформаційних послуг ВВС США, надала поштовх майбутнім

кар'єрним шляхам Хантера. Посада спортивного редактора в офіційному виданні газети "Головний кур'єр", на військовій базі, відкрила молодому журналісту світ суспільних викликів. Непосидючість і талан Хантера потрапляти у незрозумілі життєві ситуації - призвели до його дострокового звільнення у 1958 році. Командир Томпсона, У.С. Еванс, начальник інформаційної служби кадрового управління "Енглін", згадував: "Цей військовослужбовець талановитий, але не бажає дотримуватись правил". Керівництво підрозділу рекомендувало звільнити Хантера у званні льотчика першого класу. Хоча, як завжди в літописі життя Хантера з'являється інше пояснення. Письменник зізнається у буремному короткочасному романі із донькою високопоставленого службовця бази.

Після звільнення з ВВС він переїхав до Нью-Йорка і вступив до Колумбійського університету. Хантер жадібно опановує знання курсів загальноосвітніх дисциплін, зокрема, з написання оповідань. Непосидючий молодий чоловік, під час навчання працює "хлопчиком кур'єром" у журналі Time із заробітком 51 долар на тиждень. Здається, що така робота не зможе принести жодної користі, але не для Хантера. Підпрацьовуючи на друкарській машинці редакції, він розмножує скарби прозаїчних, розповсюджених у лоні епічної літератури, переповнених суперечностями та пристрастями романів. Багатоплановість творчості Ф. Скотта Фіцджеральда "Великий Гетсбі" та Ернеста Хемінгуея "Прощай, зброя!" не пройшла повз молодого автора. Він хотів відчути себе часткою «втраченого покоління» в літературі. Письменницький стиль, передрукованих Хантером авторів, буде переслідувати його протягом всього творчого шляху.

Дикий мандрівник

У 1960 Томпсон переїхав до Сан-Хуана, Пуерто-Рико, де влаштувався на роботу у спортивний журнал під назвою "El Sportivo". Переїзд у Пуерто-Рико дозволив Томпсону подорожувати країнами Карибського басейну та Південної Америки та писати власні статті для кількох американських щоденних газет. Міцне товариство і співпраця розпочались у Пуерто-Рико, із журналістом Вільямом Кеннеді. Томпсон також працював американським кореспондентом тижневика Доу Джонса "National Observer". Саме ці події його життя будуть описані в романі "Ромовий Щоденник", але твір побачить світ читачів лише у 1999 році. Нажаль, критики дуже посередньо поставляться до цього твору. У період 1963 року він зустрічається та одружується на першій дружині Сенді Райт, яка стає його супутницею до 1980 року. Вона дуже суперечливо згадувало свого чоловіка, основною причиною розірвання шлюбу стала його наркотична залежність, та буйна поведінка. Від неї у нього з'являється син на ім'я Хуан. В березні 1965 року Кері Маквільямс, редактор The Nation, написала Томпсону і запропонувала заплатити йому за опис статей про банду мотоциклістів, зокрема про Hells

Angels. Томпсон погодився, і стаття, з'явилася приблизно через місяць. Так починалася книга Хантера С. Томпсона «Ангели пекла». Дивна і жахлива сага про мотоциклетні банди є основоположною працею гонзо-журналістики, яка детально розповідає про мотоциклетний клуб Hells Angels у 1960-х роках. Томпсон приєднався до Ангелів займаючись фотожурналістикою. Але, як завжди у житті автора він занурився у свій вигаданий світ і не помітив цілий рік прожив чужими емоціями. Хантер все глибше поринав у вигадану ним паралельну реальність, беручи участь у атракціонах байкерів, вечірках та бійках. Він завоював довіру багатьох членів клубу. Томпсона приваблювали Ангели, бо він бачив у них бунтарів, які жили поза нормами суспільства. Йому було комфортно знаходитись серед них, його дружина Сонді Райт була у захваті від цього, бо члени банди часто відвідували його квартиру на Парнас-стріт, 318 у Сан-Франциско. Ангели вели тривалі розмови на диктофон Томпсона, який він приховував на вечірках. Він захоплювався їхньою незалежністю, вірністю та готовністю кидати виклик владі. Однак, він також бачив темний бік Ангелів, їхню причетність до злочинів і схильність до насильства, коли вони давили на мотоциклах мітингувальників проти тодішньої війни у В'єтнамі. Він став свідком історії зґвалтування над дівчиною, цей запис пізніше він надав адвокату та письменнику Тому Вульффу, і додав цю історію до книги. У 1967 році після публікації твору на презентації для NBC NEWS, його питають: “За для чого він написав цю книгу?”, а він відповість “Щоб розповісти історію - хто такі справжні ангели.” Банда жорстко відлупцювала його із-за одного зауваження, яке він сказав у прямому ефірі BBC NEWS президенту клубу, на ім'я Кліф Вудман, який начебто лупцював свою дружину та собаку. Томпсон сказав: "Тільки панки б'ють своїх жінок і собак". Ангели стверджували свою мінімальну причетність, до побиття свого колишнього учасника, хоча фотографія обличчя Томпсона підтверджує інше. Після цього з ангелами було покінчено, але він не покинув своєї любові до шаленої їзди на мотоциклі. У 1968 році він з дружиною та сином переїжджають у Сан-Франциско, де впливаються у тодішню хіпі тусовку. Хантера захоплює тодішня музика, і у перше там він спробував наркотики. В цей же час, його викликають у Чікаго. Хантер очолює журналістське завдання по розслідуванню вбивства президента Кеннеді. Тема війни та протестів, зв'язана із колишнім президентом, болісно відгукувалась в душі автора. Ставши свідком побиття демонстрантів поліцейськими він був вражений, зі слів дружини після повернення із відрядження, “Хантер – чоловік, який ніколи не виявляв відчуття, плакав! Він плакав лише два рази у житті і це був один із випадків”. Чікаго надихнув його на нові проєкти. Йому вдалося у 1968 році поспілкуватися із президентом Ніксоном. Улюбленим хобі Ніксона був американський футбол, а Стоктон був добре обізнаний на цьому. Хоча його основним завданням було дізнатися думку про війну, але цілу дорогу поки

вони разом їхали у машині, вони розмовляли про футбол. Причиною цьому була харизма президента, а можливо і відверта зацікавленість Томпсона. Надалі, Хантер буде казати у багатьох інтерв'ю до фільму “Сніданок із Хантером”, що він знайшов у Ніксоні символ усього того що він ненавидить, і це має бути викорінено.

Фрік на арені

Незадоволений станом речей у країні, він переходить до активних дій та робить змогу податися на пост шерифа в Аспені. На нього виходить тоді ще починаючий розвивати свою діяльність журнал Rolling Stones. Йому пропонують роботу. Хантер із радістю приймає пропозицію і паралельно бере участь у виборах. Програма Хантера складалася з декількох пунктів: захист екологія, суд над бізнесменами які займаються забудовою та безплатною легалізацією наркотиків. Його син Хуан пізніше у документальному фільмі GONZO(2008) прокоментує це як :“ Шкода що я не оцінив жарту що фрік-наркоман готується захопити владу.” Вибори партія Хантера прогнала, але за допомогою друга, який був близький йому по духу, художника Ральфа Стедмана, утворилась візитна картка партії, яка стала символом гонзо-журналістики “червоний кулак з пійотом у центрі.” Занурившись із головою у роботу з виданням Rolling Stones, із завданням пошуку “американської мрії”,

у 1970 році він написав незвичайну статтю для журналу Scanlan's Monthly під назвою "Кентуккійський дербі - це декадентство та розкладання", яка підвищила його популярність і зміцнила його авторитет у контркультурі. Це також започаткувало його власний поджанр нової журналістики, який він назвав “гонзо”, стиль журналістики, в якому письменник стає центральною фігурою та учасником подій оповіді.

Пізніше він видає найкращий свій твір під назвою “Страх та ненависть у Лас-Вегасі”. У ньому багато посилань до попкультури 1960-х років та історичних подій. Хантер описує свою подорож із тодішнім близьким другом того часу - адвокатом Оскаром Зета Акостою, який також намагався податися на пост шерифа у Лос-Анджелесі, але на жаль програв. Томпсон опублікував статтю у журналі Rolling Stones, де докладно описав історію адвоката. Тодішня розповідь про двох друзів набуває розголосу. Неординарний опис подій про життя товаришів, їх пошуки американської мрії, зловживання наркотиками, руйнування світогляду. Один із товаришів, «вірний бугай», який хворіє на напади ярості, піддається разом із головним героєм розпусті й наркотичним впливам. Ця історія викликала фурор оскільки, у ній на пряму письменник майже зізнавався у вживанні та незаконному перевезенні наркотичних речовин. Хоча усе було завуальовано під інших персон Рауля Дюка, та Доктора Ганзо, деякі неприємності автора все ж таки знайшли. Разом з тим, книга була високо оцінена критиками, які назвали її класикою

американської літератури. Вони зазначили, що Томпсон зміг створити яскравий образ Лас-Вегаса, що запам'ятовується, а його сатиричне і цинічне ставлення до світу виявилось актуальним і сьогодні.

І тоді був вигаданий комікс написаний Ральфом Стедманом і багато інших малюнків до творчості письменника, де Рауль Дюк (Хантер Томпсон є головним героєм історій). Далі історія Акости була невідома, подекуть, що він кудись зник у наркотчному тріпі. Його син стверджує що він є останнім хто спілкувався із батьком по телефону, Акоста вважається зниклим безвісти з 1974 року. У 1972 році вийшло продовження твору, але вже під назвою «Страх та ненависть до гонитви 72 року», у якій описувалось як кореспондент журналу Rolling Stone, Хантер Томпсон стежив за кампаніями кандидатів у президенти у 1972 році. Це був рік гучних політичних вбивств - президента Джона Кеннеді, його брата Роберта Кеннеді та Мартіна Лютера Кінга-молодшого. Після вбивства президента Джона Кеннеді на виборах 1968 року президентом став республіканець Річард Ніксон, кандидат від Демократичної партії. Наступні вибори мали показати, чи переможе кандидат від прогресивної частини американського суспільства. Книга була високо оцінена критиками, які назвали її "класикою gonzo-журналістики". Вони зазначили, що Томпсон зміг створити яскравий образ передвиборчої кампанії 1972 року, що запам'ятовується.

Живий мрець у Голлівуді

Здавалося б Хантер завдяки своїм творам та мас-медіа поставити собі пам'ятник ще при житті, взявши участь у декількох документальних фільмах про гонзо-журналістику, та телепередачах. Але, дивлячись на Хантера з 70-х та початку 80-х і нової ери, скоріше причиною став він сам, а точніше його альтер его яке створив Ральф Стедман "Рауль Дюк". Він боровся з наслідками слави й скаржився, що його так легко дізнаються, що він не може просто повідомляти про події. Після того, як кілька гучних статей було заблоковано вищими ешелонами журналу Rolling Stone, йому стало все важче потрапляти зі своїми роботами до основних ЗМІ. За це час він набрався поганих звичок та рис свого власно створеного персонажа: наркотики, алкоголь у величезних об'ємах, що було показано у фільмі "Сніданок із Хантером". Він перестав рухатись за сенсаціями. Хоча він і продовжував публікуватися для Rolling Stones, із твором Прокляття Гаваїв (1984) де він описував свою подорож зі своєю сім'єю на катері, яка у чомусь була схожа на його минулі твори. Оглядав та описував майбутні вибори президентів, Бушів та Клінтона, маючи їх та їхній політичний напрямок, у творах Покоління свиней це збірка статей та есе, написаних ним у період з 1986 по 1988 рік для тижневика. У книзі Томпсон описує своє бачення американської культури та політики в епоху Рейгана. Він називає людей, народжених у 1950-1960-х роках, "поколінням свиней" і звинувачує їх у тому, що вони корисливі, аморальні та егоїстичні. Книга "Покоління свиней"

була неоднозначно сприйнята критиками. Одні вважали її блискучою сатирою на американську культуру, інші - надто похмурою та песимістичною. Хоча недовгий строк стався підйом за дев'яності роки із твором «Краще за секс: зізнання політичного наркомана» - книга містить низку журнальних статей та інших есе, які Томпсон написав про вибори Клінтона, але в основному складається з факсів, які Томпсон надіслав різним знаменитостям, політикам і журналістам на цю тему. «Гонзо-шедевр» – як писав Нью-Йорк Таймс. Але було помітно його запал закінчився, а натхнення покинуло його. Він переїхав у Вуді Крік де залишиться проживати із сім'єю до самої смерті. Пройшло багато часу і він усе рідше виходив у світ та походив скоріше на того кого він усе життя ненавидів на зухвалого “янки”. Він виступав на теле шоу, давав лекції та зустрічався зі знаменитостями із гурту Rolling Stones Кід Річардсом, і брав у нього інтерв'ю. По суті це було для нього нове середовище де він відчував себе письменником рок-зіркою серед музикантів та знаменитостей, і поводив себе відповідно. 11 вересня 2001 року стався теракт влаштований терористами із башнями близнюками, і це ще більше підломило його настрій сатиричного циніка. Він робить спробу знайти щастя у новому шлюбу, і одружується, а молодій Аніті, яка молодше за нього років на 20, і вона буде у шлюбі із ним до самої його смерті У 2003 році була опублікована одна з останніх робіт “Царство Страху”, де він підбивав підсумки свого життя, катував себе за погані вчинки, та й у цілому описав свою незадоволеність політичного строю, розмірковував про майбутнє нового покоління, і дещо із твору виявилось наче пророцтвом :“ Ми завжди будемо боротися із новими ворогами.” , “На стіні у мене висів двоголовий орел із Росії, цікаво цей подарунок приніс мені, щось окрім невдач? ”. Були екранізовані два фільми за його життя, в яких на ті часи грали імениті актори Голлівуду. "Там, де бродить бізон", 1980 (Where the Buffalo Roam) у головних ролях: Білл Мюррей та "Страх і ненависть у Лас-Вегасі", 1998 (Fear and Loathing in Las Vegas) - режисер Террі Гілліам, в головних ролях: Джонні Депп. Про обох акторів Хантер відзивався з великою теплотою, і згадував у своїх творах. Разом із Білем Мюрреєм, Хантер начебто відлупцював одного негідника який був винний у, тому що збив людей, а разом із Джонні, він стріляв по балонах з пропаном демонструючи свою шаленість, консультував його під час фільмування та залишав йому дивні повідомлення на автовідповідачі, про що останній дуже часто у своїх інтерв'ю розповідав, як найяскравішу подію у своєму житті. Але Хантер плыв за течією, і просто не постигав за її рухом. На одному із шоу у канадського ведучого Конора, якого доктор Стоктон запросив на демонстрацію власної колекції зброї, він з останніх сил видавлював із себе ту драйвовість, яка була йому колись притаманна, але ті часи були давно по заду. Він вже не вписувався у рамки сучасного світу, а точніше він випередив свій час, і спостерігати за наступним коло обігом життя йому було вже не цікаво. Журнал Rolling Stones опублікувало колонку, під назвою “Футбольний сезон закінчено” у пам'ять письменника, де пояснювало, що

:“ «З недавніх пір його стали переслідувати травми та хвороби – він переніс перелом ноги та операцію на стегні». У такий спосіб він подолав старість”.

У момент самогубства син Томпсона (Хуан), невістка (Дженніфер Вінкель Томпсон) та онук (Вілл Томпсон) приїхали до нього на вихідні. Вілл і Дженніфер знаходилися в сусідній кімнаті, коли почули постріл, який вони прийняли за книгу, що впала, і зайнялися своїми справами, перш ніж перевірити. Томпсон сидів за машинкою, а в центрі другої сторінки було написано слово "Адвокат". Вони заявили журналістам, що не вважають його самогубство наслідком розпачу, а цілком обдуманим вчинком після багатьох хворобливих медичних операцій. Його дружина Аніта, яка була в спортзалі, коли Томпсон наклав на себе руки, розмовляла з ним телефоном. За заповітом Хантера його прах був випущений з гармати у вигляді символу гонзу, церемонію оплачував Джонні Депп. Серед знаменитостей були присутні актори, рок-зірки та навіть деякі політичні діячі.

Портрет журналіста

Не дивлячись на те що він жив у буремний час серед неординарних постатей, він запам'ятається як великий нонконформіст свого часу та сучасності. Хантер Стоктон Томпсон був справжнім патріотом, який до кінця слідував своїм власним принципам та ідеалам. Навіть, засновуючи рух гонзо-журналістики він ніколи не відступав від журналістської моральної етики, обирав шлях написання відвертої жорстокої правди, не підкорювався мимовільному тихому відгуку десь у колонці журналу Times. Хантер щиро переживав за людей, які просили у нього про допомогу. Він прожив своє життя неординарно, був свідком жорстоких подій, які у той час супроводжували Америку, та американську культуру. Але, він бачив усе підніжжя світу, як він же і писав “Журналістика – це не професія чи ремесло. Це дешева забігайлівка, притулок усіх відчужених писак і невдах — потайний вхід у відхоже місце життя, мерзенна, витікаюча сечею маленька дірка, яку переглянув інспектор з будівництва, але досить глибока для п'яниць, що відповзають з тротуару і мастурбують над тротуаром, клітина зоопарку.” Він був одним із відчайдушних невдах, які хотіли щось змінити серед неоднозначного світу. Хантер пропагував справжню правду, яка була зв'язана із викриттям корупції та людьми низької моралі, причетних до тих кіл. Він вважав такі люди і їх наслідувачі мають бути викоренені: Ніксон, Білл Клінтон, Ангели та Акоста. Він був такий же жорстокий як і люди того часу, які стверджували тваринне наслідування. Томсон був пристрасним прихильником контркультури і часто критикував можновладців. Він був зятим противником війни у В'єтнамі і виступав за громадянські права. Він вважав, що журналістика повинна служити суспільним інтересам і допомагати створювати більш справедливе суспільство. Хантер приніс себе в жертву боротьби із кризь призму наслідування порокам. Зрештою, його думки

підтверджують неординарність автора: «Америка - це країна, яку можна любити чи ненавидіти, але неможливо ігнорувати. Це країна, яка продовжує визначати світ, у якому ми живемо». Томпсон був одним із найоригінальніших і найпровокаційніших письменників свого часу. Його роботи були яскравими, сатиричними і часто шокуючими. Томпсон був майстром слова, і він міг створювати образи, які залишалися з читачами на довгі роки. "Я вважаю себе журналістом-художником. Я не просто хочу розповісти історію, я хочу створити витвір мистецтва." Його роботи справили великий вплив на журналістику, літературу і культуру.